

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2021 roku, wydanym w sprawie z powództwa B. G. przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S., Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi:

- w punkcie pierwszym zasądził od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda B. G. kwotę 54 187 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 września 2018 roku do dnia zapłaty,
- w punkcie drugim zasądził od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda B. G. kwotę 8 827 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
- w punkcie trzecim zwrócił pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. kwotę 416,54 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki uiszczonej na poczet wynagrodzenia biegłego.

(wyrok k. 285)

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne, w oparciu o które wydał kwestionowany wyrok, a które w całości podziela i przyjmuje za własne Sąd II instancji.

(uzasadnienie k. 286-288)

Pozwane (...) S.A. z siedzibą w S. w swej apelacji zaskarżyło wyrok w całości zarzucając skarżonemu orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. - poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału, bez jego wszechstronnego rozważenia z pominięciem stanowiska pozwanej, które to naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem skutkowało nieustaleniem istotnych dla rozstrzygnięcia faktów dotyczących złożenia przez pozwaną powodowi oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych umowy ubezpieczenia potwierdzonej polisą nr (...); stanu technicznego pojazdu, wcześniejszych szkód w pojeździe; rzeczywistej wartości pojazdu w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia uwzględniającej stan pojazdu, szkody w pojeździe, a w konsekwencji uznaniem, że pozwana nie wykazała skuteczności złożonego oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych zawarcia umowy z zawyżoną sumą ubezpieczenia;

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. - poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału, bez jego wszechstronnego rozważenia, z pominięciem zawartych w aktach szkody dowodów z dokumentów dotyczących stanu pojazdu i szkodowości pojazdu powoda przed zawarciem umowy ubezpieczenia, w postaci dokumentów protokołów z dnia 9.03.2018 oraz 23.03.2018 roku co do rozpytania powoda w toku likwidacji szkody co do unikania przez Powoda udzielenia wyjaśnień co do wcześniejszych szkód w pojeździe, dokumentacji z akt szkód pojazdu załączonych do niniejszej sprawy nr 42898736 (...) - 01 z dnia 23.11.2017 r. dotyczącej pojazdu M. (...) nr rej. (...) likwidowanej (...) S.A. - karta od 49-138 akt sprawy, w tym dokumentacji zdjęciowej obrazującej rozległe uszkodzenia pojazdu zaistniałe na niecały miesiąc przed zawarciem umowy ubezpieczenia z pozwaną, protokołu szkody z zakresem wcześniejszych uszkodzeń powstałych w dniu 23.11.2017 roku, wyliczenia ówczesnej wartości rynkowej pojazdu na dzień 23.11.2017 roku na kwotę 132 000 zł czyli znacznie niższą niż wskazana przez powoda suma ubezpieczenia na dzień 22 grudnia 2017 r. w wysokości 196 787 zł oraz dokumentu wyliczenia przez (...) S.A. kosztów naprawy na dzień 23.11.2017 roku, dokumentów z akt sprawy sądowej toczącej się p-ko (...) S.A. sygn. akt XII GC 1549/18 gdzie według twierdzeń powoda koszty naprawy pojazdu po szkodzie stanowiły kwotę 123 381,32 brutto, dokumentów z akt szkody likwidowanej przez (...) Spółka Akcyjna ((...) SA) akta szkody nr (...) z dnia 28.12.2016 dotycząca pojazdu M. (...) nr rej. (...) karta 47-48 akt sprawy niniejszej, w tym protokołu szkody w pojeździe oraz wysokości wypłaconego odszkodowania z tytułu szkody, dokumentów z akt szkody nr CA21/1835/18 załączonych do odpowiedzi na pozew tym dokumentacji fotograficznej uszkodzeń pojazdu po szkodzie likwidowanej przez pozwaną,

wyceny wartości pojazdu sporządzonej przez pozwaną, protokołu rozpytania powoda z dnia 9 marca 2018 oraz z dnia 21 marca 2018 roku zawartych w aktach szkody, a nadto niedostateczne rozważenie treści dokumentu w postaci decyzji o przyznaniu odszkodowania, które to naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy bowiem skutkowało nieustaleniem istotnych dla rozstrzygnięcia faktów dotyczących złożenia przez pozwaną powodowi oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych umowy ubezpieczenia potwierdzonej polisą nr (...); stanu technicznego pojazdu, szkód w pojeździe; rzeczywistej wartości pojazdu w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia uwzględniającej stan pojazdu i poprzednich szkód w pojeździe, a w konsekwencji uznaniem, że pozwana nie wykazała skuteczności złożonego oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych zawarcia umowy z zawyżoną sumą ubezpieczenia; jak też wadliwym uznaniem, że nie miała na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia na podstawie Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych L. E. (...) z 24 stycznia 2016 roku KOD: C- (...)01/15 (dalej OWU w części dot. AC OWU AC) dokonać weryfikacji wartości pojazdu z uwzględnieniem ustaleń dokonanych w toku likwidacji szkody w sytuacji gdy te fakty znane powodowi, który pobrał odszkodowanie od (...) S.A na nie cały miesiąc przed zawarciem umowy ubezpieczenia z pozwaną zostały zatajone przez powoda w chwili zawarcia umowy ubezpieczenia z Pozwaną,

c) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. - poprzez dokonanie dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zeznań powoda (zeznania powoda protokół rozprawy z dnia 5.07.2021 r. 00:03:31-00:13:02) w zestawieniu z treścią polisy ubezpieczeniowej i (...) z której wynika, że powód był zapytywany o szkodowość pojazdu (cyt: przyjęto zgodnie z oświadczeniem ubezpieczającego ilość szkód w ostatnich 2 latach) i w związku z tym nieustalenie faktu dotyczącego nie ujawnienia przez powoda w dniu 22 grudnia 2017 r. szkody z dnia 27.11.2017 r. zaistniałej na miesiąc przed zawarciem umowy ubezpieczenia, jak też braku oceny przez Sąd zeznań powoda (protokół rozprawy z dnia 5.07.2021 r. 00:03:31-00:13:02) z zestawieniem z dokumentami w postaci oświadczeń powoda zbożnych w toku likwidacji szkody w protokole z jego rozpytania w zakresie sprzeczności tych zeznań z wcześniejszymi wyjaśnieniami co do okoliczności naprawy pojazdu (pierwotnie powód wskazał, że samochód naprawił kolega po szkodzie 27.11.2017 r., a na rozprawie zeznał, że to on naprawił samochód za odszkodowanie wypłacone przez W.), a zatem faktów mających istotne zarówno dla dokonania oceny wiarygodności zeznań powoda, oceny skuteczności uchylenia się przez pozwaną od skutków prawnych zawarcia umowy z zawyżoną sumą ubezpieczenia, jak i dla wykładni postanowień umowy, a w konsekwencji dla określenia zakresu obowiązku odszkodowawczego pozwanej,

d) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 235' k.p.c. w zw. z art. 2053 § 2 k.p.c. w zw. z art. 2352 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.c. - poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału, bez wszechstronnego jego rozważenia i w konsekwencji pominięcie w całości wniosków (oprócz ustalenia kosztów naprawy pojazdu) opinii biegłego co do ustalenia faktycznej wartości pojazdu na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia z pozwaną na kwotę 125 100 zł, jako faktów uznanych przez Sąd meriti jako nieistotnych dla rozstrzygnięcia, które to naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem skutkowało nieustaleniem rzeczywistej wartości pojazdu powoda w dniu zawarcia umowy, które to ustalenia z uwagi złożenie przez pozwaną oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych zawarcia umowy ubezpieczenia w zakresie zawyżonej sumy ubezpieczenia, a nadto z uwagi na treść łączącej strony umowy, były istotne dla rozstrzygnięcia w przedmiocie zasadności roszczeń powoda, a wymagały wiadomości specjalnych;

e) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 235' k.p.c. w zw. z art. 205³ § 2 k.p.c. w zw. z art. 235 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku dowodowego pozwanej o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu mechaniki pojazdów zawartego w piśmie procesowym Pozwanej z dnia 3 sierpnia 2020 r. poprzez wypowiedzenie się biegłego, czy pojazd mógł zostać naprawiony w takich warunkach jak wynika z wyjaśnień powoda (systemem gospodarczym) po szkodzie z listopada 2017 r. oraz czy istniała ekonomicznie uzasadniona możliwość naprawy pojazdu i jaki byłby koszt takiej naprawy, które to ustalenia z uwagi złożenie przez pozwaną oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych zawarcia umowy ubezpieczenia w zakresie zawyżonej sumy ubezpieczenia, a nadto z uwagi na treść łączącej strony umowy, jak również oceny przez Sąd zachowania się powoda w chwili zawierania umowy ubezpieczenia polegającego na zatajeniu informacji o szkodzie z dnia 23.11.2017 roku, były istotne dla rozstrzygnięcia w przedmiocie zasadności roszczeń powoda, a wymagało to wiadomości specjalnych;

f) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. — poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, przy jednoczesnym pominięciu istotnych postanowień umowy ubezpieczenia AC, a w konsekwencji uznanie, że brak jest podstaw do badania wartości rynkowej pojazdu powoda w sytuacji, gdy z uwagi na treść zawartej umowy ubezpieczenia AC istotnym było ustalenie ww. wartości;

g) art. 231 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, polegające na nieuznaniu za ustalone faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tj. że w chwili zawierania umowy ubezpieczenia informacja o wcześniejszej szkodzie na pojeździe (mającej miejsce na miesiąc przed zawarciem umowy powoda z pozwanym) mogła jeszcze nie być ujawniona w systemie (...) i mogła być niemożliwa do ustalenia przez przedstawiciela ubezpieczyciela wskutek braku poczynienia ustaleń faktycznych na podstawie znajdującego się w aktach szkody dokumentu karty pojazdu, z której wynika fakt zarejestrowania pojazdu przez powoda na siebie dopiero w dniu 13 grudnia 2017 roku po jego znacznie wcześniejszym nabyciu, oraz pominięciu, że jak wynika z akt szkody likwidowanej przez W. (...) -01 z dnia 23.11.2017 r. ustalenie odszkodowania i wysokość szkody została dokonana po zawarciu umowy ubezpieczenia z pozwaną, a zatem szkoda ta nie mogła być jeszcze zgłoszona przez WARTĘ, a zatem nieprawidłowe uznanie przez Sąd Rejonowy wobec powyższych faktów wynikających z dokumentów zawartych w aktach szkody, że Pozwany mógł zweryfikować samodzielnie zaistnienie szkody, której likwidacja była jeszcze toku i co do której spór o wysokość odszkodowania toczył się przed Sądem w sprawie sygn. akt XII GC 1549/18 i ostateczna wypłata odszkodowania nastąpiła na mocy wyroku Sądu w dniu 22 sierpnia 2018 roku w konsekwencji nie ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy z których można było wywieść fakt braku możliwości zweryfikowania zaistnienia szkody w 23.11.2017 jako udowodnionego na zasadzie domniemania faktycznego,

h) art. 327¹ pkt. 1 k.p.c. - poprzez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku dowodów na których Sąd się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej co w konsekwencji nie ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy z których można było dokonać prawidłowej oceny skuteczności uchylenia się przez pozwaną od skutków prawnych zawarcia umowy z zawyżoną sumą ubezpieczenia, jak i dla wykładni postanowień umowy, a w konsekwencji dla określenia zakresu obowiązku odszkodowawczego pozwanej oraz dokonać prawidłowej wykładni przepisów prawa materialnego,

które to naruszenia miały istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem prowadziły do uznania za zasadne roszczeń powoda objętych pozwem i obciążenia pozwanej obowiązkiem wypłaty odszkodowania mimo uchylenia się przez pozwaną od skutków prawnych zawarcia umowy z zawyżoną sumą ubezpieczenia, a nadto w sposób sprzeczny z postanowieniami umowy łączącej pozwaną z powodem które umożliwiały weryfikację wartości pojazdu do jego rynkowej wartości przypadku gdy suma ubezpieczenia była ustalona niezgodnie z postanowieniami zapisami § 6 ust. 1 i ust. 3-4 AC OW, a w konsekwencji i naruszenie:

i) art. 98 § 1 k.p.c. - poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i obciążenie pozwanej kosztami procesu na rzecz powoda;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 84 § 1 i 2 oraz art. 88 § 1 k.c. - poprzez ich błędną wykładnię i w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, że pozwana nie uchylila się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, w sytuacji, gdy prawidłowa wykładnia ww. przepisów dokonana z uwzględnieniem wszystkich okoliczności wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, winna skutkować uznaniem, że pozwana skutecznie uchylila się od skutków prawnych zawarcia umowy w zakresie zawyżonej sumy ubezpieczenia;

b) art. 86 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy z materiału dowodnego sprawy można wywieść logiczny wniosek, że błąd w który Pozwana została wprowadzona przez Powoda był błędem kwalifikowanym jako, że przy pełnej świadomości Powoda oraz zapytaniu o szkodowość przy zawieraniu umowy ubezpieczenia w dniu 22 grudnia 2017 roku przez agenta, Powód zataił informację o bardzo znaczącej szkodzie z dnia 27.11.2017 roku oraz ustalonej w toku likwidacji przez (...) S.A. wartości pojazdu, zakresu uszkodzeń jak też toczącym się wobec W. sporze sądowym o

wysokość odszkodowania, gdy zastosowanie tego przepisu z uwzględnieniem wszystkich okoliczności wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, winna skutkować uznaniem przez Sąd, że pozwana skutecznie uchyliła się od skutków prawnych zawarcia umowy w zakresie zawyżonej sumy ubezpieczenia,

c) art. 65 § 2 k.c. w zw. z § 2 pkt 28 i pkt 38 Rozdział I OWU z prawidłową wykładnią umowy pozwana jest zobowiązana do wypłaty odszkodowania z uwzględnieniem stałej sumy ubezpieczenia odpowiadającej rzeczywistej wartości pojazdu z dnia zawarcia umowy, a zatem przysługuje jej uprawnienie do zbadania, czy wartość podana przez powoda odpowiada rzeczywistej wartości pojazdu z dnia zawarcia umowy;

d) art. 6 k.c. - poprzez uznanie, że pozwana nie wykazała skuteczności złożonego oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych zawarcia umowy z zawyżoną sumą ubezpieczenia, mimo iż zgromadzony w sprawie materia przy prawidłowej wykładni ww. przepisów i postanowień umowy wskazuje, że złożenie przez pozwaną było skuteczne;

e) art. 805 § 1 w zw. z § 2 pkt 1 k.c. - poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji przyjęcie odpowiedzialności pozwanej, w sytuacji, gdy z uwagi na uchylenie się przez pozwaną od skutków zawarcia umowy z zawyżoną sumą ubezpieczenia i z uwagi na treść postanowień umowy pozwana ponosiła odpowiedzialność za szkodę powoda do kwoty 89.100 zł, zaś kwota wypłacona w postępowaniu likwidacyjnym była znacznie wyższa tj. 107.600 zł;

f) art. 385 § 2 k.c. w zw. § 6 ust. 1 OWU AC Rozdział II i w zw. z § 1 ust. 2 klauzuli o2 OWU AC - poprzez ich błędną wykładnię i w konsekwencji uznanie, że wobec wprowadzenia do umowy klauzuli stałej sumy ubezpieczenia pozwana nie ma możliwości zweryfikowania wartości pojazdu wskazanej przez powoda i zobowiązana jest do wypłaty odszkodowania ustalonego z uwzględnieniem wartości pojazdu wskazanej przez powoda jako stała suma ubezpieczenia, w sytuacji, gdy zgodnie z prawidłową wykładnią umowy pozwana jest zobowiązana do wypłaty odszkodowania z uwzględnieniem stałej sumy ubezpieczenia odpowiadającej rzeczywistej wartości pojazdu z dnia zawarcia umowy,

g) art. 354 § 2 k.c. - poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy działanie Powoda, który miał obowiązek podania zgodnie z prawdą informacji o szkodowości pojazdu informacje te zataił świadomie w sytuacji, gdy zastosowanie tego przepisu przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, winno skutkować uznaniem, że pozwana została w sposób celowy wprowadzona w błąd co do stanu pojazdu i jego szkodowości przez Powoda jako drugiej strony umowy ubezpieczenia, i miała prawo do uchylenia się od skutków złożonego oświadczenia co do zawyżonej sumy ubezpieczenia oraz prawo do weryfikacji tej sumy na etapie likwidacji szkody w sposób zgodny z umową ubezpieczenia,

h) art. 815 § 3 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy działanie Powoda, który miał obowiązek podania zgodnie z prawdą informacji o szkodowości pojazdu .o którą był zapytywany przy zawarciu umowy ubezpieczenia informacje te zataił świadomie w sytuacji, gdy zastosowanie tego przepisu z uwzględnieniem wszystkich okoliczności wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, winno skutkować uznaniem przez Sąd, że umowa ubezpieczenia w części dotyczącej sumy ubezpieczenia wyższej niż faktyczna i rzeczywista wartość rynkowa pojazdu jest nieskuteczna,

i) art. 5 k.c. — poprzez błędną jego wykładnię polegającą na oczywiście bezzasadnym uznaniu przez Sąd meriti, że ustalenie sumy ubezpieczenia na podstawie niepełnych informacji o pojeździe przez Powoda było wynikiem przede wszystkim zaniechania ubezpieczyciela, które nie może obciążać konsumenta, w sytuacji, gdy prawidłowa wykładnia ww. przepisów dokonana z uwzględnieniem wszystkich okoliczności wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, winna skutkować uznaniem, że pozwana została w sposób celowy wprowadzona w błąd co do stanu pojazdu i jego szkodowości przez Powoda jako drugiej strony umowy ubezpieczenia.

W związku z powyższym pozwany wnioś:

1. na podstawie art. 380 k.p.c. - o rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowienia dowodowego Sądu I instancji wydanego na rozprawie z dnia 5 lutego 2020 r. o pominięciu wniosku dowodowego pozwanej o dopuszczenie dowodu

z uzupełniającej opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu mechaniki pojazdów dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu mechaniki pojazdów zawartego w piśmie procesowym Pozwanej z dnia 3 sierpnia 2020r. poprzez wypowiedzenie się biegłego, czy pojazd został naprawiony po szkodzie z listopada 2017 r. oraz czy istniała ekonomicznie uzasadniona możliwość naprawy pojazdu i jaki byłby koszt takiej naprawy, które to ustalenia z uwagi złożenie przez pozwaną oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych zawarcia umowy ubezpieczenia w zakresie zawyżonej sumy ubezpieczenia, a nadto z uwagi na treść łączącej strony umowy, jak również oceny przez Sąd zachowania się powoda w chwili zawierania umowy ubezpieczenia polegającego na zatajeniu informacji o szkodzie z dnia 23.11.2017 roku, były istotne dla rozstrzygnięcia w przedmiocie zasadności roszczeń powoda, a wymagało wiadomości specjalnych;

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, zgodnie z art. 98 § 11 k.p.c. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

(apelacja k. 303-307)

W złożonej odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym wg norm przepisanych.

(odpowiedź na apelację k. 320-324)

Sąd Okręgowy poczynił dodatkowe ustalenia faktyczne:

W zawartej przez strony umowie autocasco z polisą nr (...) dotyczącej pojazdu M. (...)matic o nr rej. (...) została ustalona składka w wysokości 32 151 zł rozłożona na 4 kwartalne raty – pierwsza płatna przy zawarciu umowy w kwocie 8040 zł.

(polisa k. 22)

Przy zawieraniu umowy wyposażenie dodatkowe pojazdu zadeklarowane na polisie zostało określone niezgodnie ze stanem faktycznym. Występują kilkukrotnie zduplikowane elementy wyposażenia - felgi aluminiowe 18 oraz w kolejnej pozycji 19 calowe, wykończenie wnętrza w drewnie orzech ciemny, a następnie w kolejnej pozycji jesion czarny.

(podsumowanie danych w polisie k. 23)

Decyzją pozwanego z dnia 30 marca 2018 roku dotyczącą szkody nr (...) z dnia 2018-01-27 została przyznana B. G. kwota 107 600 zł tytułem odszkodowania.

W niniejszym piśmie wskazano, iż z uwagi na to, że oszacowany koszt naprawy pojazdu przekracza 70% jego wartości, to wysokość odszkodowania ustalono jako różnicę pomiędzy wartością pojazdu w dniu wypadku, a wartością pozostałości:

- wartość rynkowa pojazdu w dniu szkody była nie wyższa niż: 142600,00 zł brutto
- wartość pozostałości wg okazanej umowy kupna sprzedaży: 35000,00 zł brutto
- odszkodowanie: 107600,00 zł brutto.

W piśmie tym zostało też złożone oświadczenie o następującej treści:

„W przedmiotowej sprawie ujawniono, że pojazd brał udział we wcześniejszej szkodzie, w której znacznym uszkodzeniom uległ między innymi tył pojazdu aktywowany został również system bezpieczeństwa biernego.

Dodatkowo badania sterowników wykazały, że pojazd przed zgłoszoną szkodą brał udział w innym zdarzeniu kolizyjnym, w którym niesprawności uległ system (...) oraz czujnik temperatury zewnętrznej. Zdarzenie zostało zarejestrowane 90 km przed deklarowanym kontaktem z drzewem.

Dane wykazały również, że system (...) w trakcie ostatniego zdarzenia podjął decyzje o aktywacji poduszek kolanowych kierowcy i pasażera z przodu oraz pirotechnicznego odłączającego akumulatora; natomiast stan zastanych elementów nie potwierdził ich aktywacji. Tym samym pojazd nie został odbudowany po poprzedniej szkodzie zgodnie z wymogami bezpieczeństwa określonymi Załączniku do Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 września 2005 r. (Dz.U. Nr 201, poz. 1666) przy użyciu nowych elementów.

W przedmiotowej sprawie wyposażenie dodatkowe pojazdu zadeklarowane na polisie zostało określone niezgodnie ze stanem faktycznym. Występują kilkukrotnie zduplikowane elementy wyposażenia np. felgi aluminiowe 18 oraz w kolejnej pozycji 19 calowe, wykończenie wnętrza w drewnie orzech ciemny, a następnie w kolejnej pozycji jesion czarny.

Mając na uwadze powstałe rozbieżności i ujawnione informację na temat poprzedniej szkody, po której pojazd nie został odbudowany do stanu z przed szkody sporządziliśmy ponowną wycenę pojazdu przed szkodą obejmującą rzeczywistą wersję wyposażenia. Tym samym uchylamy się od skutków prawnych wprowadzonej do umowy klauzuli dotyczącej stałej sumy ubezpieczenia w trybie art. 84. i art. 88 Kodeksu Cywilnego.”

Pod powyższym pismem widniał skan podpisu M. G. z Biura (...).

(decyzja na pliku pdf „(...)_(...)_002_a0949c8987d24326898492d2677b9ac8” – płyta k. 43 oraz k. 16-17)

Powyższa decyzja została doręczona powodowi.

(bezsporne)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe i stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje je za swoje z tą uwagą, iż konieczne było poczynienie dodatkowych ustaleń w zakresie okoliczności związanych z treścią decyzji z dnia 30 marca 2018 roku, której ocena prawna została dokonana przez Sąd I instancji, mimo że jej treść została pominięta w ustaleniach faktycznych. Wydanie decyzji, jej treść oraz fakt jej doręczenia powodowi nie były w sprawie sporne – została ona zresztą załączona do akt sprawy przez powoda przy złożonym pozwie. Powyższe dotyczy też dodatkowych danych związanych z zawieraniem umowy, których ustalenie ma charakter porządkujący.

Tytułem kilku uwag ogólnych należy wskazać, iż w postępowaniu pierwszoinstancyjnym rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy w istocie sprowadzało się do oceny skuteczności złożonego w decyzji z dnia 30 marca 2018 roku przez pozwanego oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych wprowadzonej do umowy klauzuli dotyczącej stałej sumy ubezpieczenia w trybie art. 84. i art. 88 k.c. Treść tego oświadczenia i fakt jego złożenia powodowi pozostawały poza sporem – spornym niewątpliwie była natomiast kwestia skuteczności uchylenia się jedynie od niektórych postanowień umowy z zamiarem pozostawienia w mocy pozostałych – w przedmiotowej sprawie bowiem pozwany powołując się na błąd złożył oświadczenie o uchyleniu się wyłącznie od skutków prawnych zawartej w umowie (...) nr (...) klauzuli dotyczącej stałej sumy ubezpieczenia. Sąd I instancji uznał, iż oświadczenie złożone w

tej formie nie skutkowało nieważnością wskazanej w nim klauzuli stałej sumy ubezpieczenia, co przełożyło się na dokonaną selekcję twierdzeń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Konsekwencją tego stanowiska, z którym i Sąd Okręgowy się w pełni utożsamia, było przyjęcie, iż okoliczności związane z błędem przy zawieraniu umowy AC tj. mylnym wyobrażeniem pozwanego o istniejącym stanie rzeczy nie miały już istotnego znaczenia w sprawie – nie było bowiem potrzeby ustalania okoliczności związanych z błędem, jeśli pozwany nie złożył w tym zakresie stosownego oświadczenia skutkującego uchycieniem się od dokonanej czynności prawnej. Powyższe rozważania odnoszą się również do podstępu, gdyż tryb wzruszenia oświadczenia woli złożonego pod wpływem podstępu jest tożsamy.

Przechodząc do podniesionych przez pozwanego w apelacji zarzutów, przy uwzględnieniu powyższych rozważań, należy w pełni podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, iż nie miały znaczenia w sprawie takie okoliczności jak stan techniczny pojazdu, jego historia uszkodzenia, rzeczywista wartość pojazdu w dniu zawarcia umowy AC przez strony, gdyż okoliczności te nie miały wpływu na jej rozstrzygnięcie – brak więc było podstaw do dokonywania w tym zakresie ustaleń. Oznaczało to, iż Sąd I instancji nie naruszył przepisów postępowania z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. przywołanych w pkt 1.a apelacji, gdyż mając na względzie podstawę faktyczną rozstrzygnięcia w świetle art. 227 k.p.c. dokonał prawidłowej selekcji twierdzeń faktycznych stron. Powyższa konstatacja dotyczyła również potrzeby ustalenia okoliczności wymienionych w pkt 1.b. i 1.c. apelacji tj. zmierzających do wykazania, iż powód przy zawieraniu umowy unikał udzielenia informacji w zakresie uprzedniej uszkodzenia pojazdu i odnośnie rzeczywistego stanu, nie ujawnił szkody w pojeździe zaistniałej w dniu 27.11.2017 r., gdyż wszystkie te okoliczności miałyby znaczenie dla oceny skuteczności złożonego oświadczenia o uchyceniu się od skutków prawnych tylko i wyłącznie wówczas, gdyby pozwany uchylił się od skutków swojego oświadczenia o woli zawarcia umowy w całości, a nie jedynie w zakresie klauzuli dotyczącej stałej sumy ubezpieczenia

W świetle powyższej konstatacji za bezzasadne należy uznać też kolejne zarzuty wskazane w pkt 1.d. i 1.e. dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 235¹ k.p.c. w zw. z art. 205³ § 2 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.c. polegające na pominięciu przeprowadzenia opinii biegłego co do ustalenia faktycznej wartości pojazdu na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia oraz co do zweryfikowania możliwości naprawy pojazdu po uszkodzeniu z listopada 2017 roku w okolicznościach opisanych przez powoda, gdyż nadal są to okoliczności zmierzające do ustalenia, iż pozwany składał oświadczenie woli pod wpływem błędu bądź podstępu od którego w sposób prawnie skuteczny się przecież nie uchylił. Dokonania ustaleń w zakresie faktycznej wartości pojazdu nie uzasadnia także podnoszona przez skarżącego treść Ogólnych Warunków Umownych w zakresie ustalenia stałej sumy ubezpieczenia, gdyż także zdaniem Sądu Okręgowego to ta ujawniona w umowie jest wiążąca dla obu stron umowy. Powyższe skutkowało więc pominięciem przez Sąd Okręgowy ponowionego w apelacji wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w trybie art. 380 k.p.c. w postępowaniu odwoławczym – postanowienie Sądu I instancji wydane na rozprawie w dniu 5 lipca 2020 roku znajdowało bowiem uzasadnienie w przywołanych w postanowieniu przepisach tj. w art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy nie podziela również stanowiska skarżącego odnośnie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. przez Sąd I instancji polegającego na pominięciu istotnych postanowień umowy ubezpieczenia AC, a w konsekwencji uznanie, że brak jest podstaw do badania wartości rynkowej pojazdu powoda w sytuacji, gdy z uwagi na treść zawartej umowy ubezpieczenia AC istotnym było ustalenie ww. wartości albowiem nie pozostaje to w zgodzie z treścią dokonanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym ustaleń faktycznych. Art. 233 § 1 k.p.c. reguluje problematykę oceny wiarygodności i mocy (wartości) dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków, z kolei art. 227 k.p.c. pozwala na dokonanie przez sąd selekcji twierdzeń faktycznych stron ukierunkowując aktywność dowodową zarówno sądu, jak i stron, odnośnie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W przedmiotowej sprawie dowód z Ogólnych Warunków Ubezpieczeń został przeprowadzony, treść istotnych postanowień umownych w nim zawartych, także dotyczących klauzuli stałej sumy ubezpieczenia, została ujawniona w dokonanych ustaleniach, brak jest więc podstaw do uznania, iż zostały naruszone przez Sąd I instancji przywołane przez skarżącego przepisy. Nadanie natomiast określonego znaczenia ustalonym faktom, dokonanie oceny tych okoliczności bądź pominięcie ich jako nieistotnych na etapie

rozstrzygnięcia sprawy, do czego w swoich zarzutach zmierzał pozwany przy interpretacji postanowień OWU, odnosi się już do przyporządkowania (podciągnięcia) stanu faktycznego pod ogólną normę (regułę) prawną czyli subsumpcji określonej normy prawnej tj. stosowania prawa materialnego i nie ma żadnego związku ze stosowaniem do oceny wiarygodności i mocy dowodów (w kontekście dokonywanych ustaleń faktycznych) w/w przepisów.

Brak jest też podstaw do przyjęcia, iżby Sąd a quo naruszył przepis art. 231 k.p.c. odnośnie jego niezastosowanie do ustalenia, iż przy zawieraniu umowy ubezpieczenia AC informacja o wcześniejszej szkodzie na pojeździe powoda (mającej miejsce na miesiąc przed zawarciem umowy powoda z pozwanym) mogła jeszcze nie być ujawniona w systemie (...), gdyż w przedmiotowym postępowaniu z przyczyn wskazanych już wyżej ustalenie powyższej okoliczności było zbędne. Ponadto należy zauważyć, iż instytucja domniemania faktycznego to jest środek dowodowy stosowany co do zasady w razie braku bezpośrednich środków dowodowych lub gdy udowodnienie okoliczności faktycznych jest niezwykle trudne (vide: wyrok SN z 19.02.2002 r., IV CKN 718/00, LEX nr 54362; wyrok SN z 15.04.2005 r., I CK 653/04, LEX nr 369229), pozwany nie wy tłumaczył natomiast dlaczego chce objąć domniemaniem faktycznym okoliczności, których ustalenie jest możliwe poprzez zwrócenie się do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.

Niezasadnym w kontekście powyższych rozważań jest też zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. Powołanie się na podstawę naruszenia w postaci art. 327¹ § 1 k.p.c. jest usprawiedliwione tylko wówczas, gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co uniemożliwia kontrolę instancyjną. Inaczej rzecz ujmując, zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia może okazać się zasadny tylko wówczas, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wymienionych w art. 327¹ § 1 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli, czyli gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu I instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie toku wyводу, który doprowadził do jego wydania (wyrok SA w Szczecinie z 20.04.2021 w sprawie I ACa 560/20, Lex nr 3188390). Uzasadnienie wyroku, które wyjaśnia przyczyny, z powodu których orzeczenie zostało wydane, jest bowiem sporządzane już po wydaniu wyroku, a zatem wynik sprawy z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji tego, zarzut naruszenia k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia wyroku uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a także w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (wyrok).

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśnił w sposób jasny, nie budzący wątpliwości powód pominięcia okoliczności w zakresie wskazanym w zarzucie argumentując powyższe faktem, iż pozwany nie złożył oświadczenia skutkującego uchyleniem się od skutków prawnych zawarcia spornej umowy AC, gdyż złożenie oświadczenia o uchyleniu się jedynie od niektórych postanowień umowy z zamiarem pozostawienia w mocy pozostałych nie jest skuteczne.

Sąd I instancji nie naruszył też przepisów art. 98 § 1 k.p.c. – jeśli pozwany przegrał sprawę to zgodnie z treścią wskazanego przepisu winien zwrócić powodowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powód żądanie zwrotu kosztów zamieścił już w pozwie, trudno natomiast kwestionować, iż koszty poniesione na opłatę od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika, opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa, na zaliczkę na opinię biegłego, która została następnie sporządzona, nie są kosztami celowymi w sprawie.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie naruszył też przepisów prawa materialnego przy rozstrzygnięciu sprawy.

Przede wszystkim brak jest podstaw do przyjęcia, iż zostały naruszone art. 84 § 1 i 2 oraz art. 88 § 1 k.c. bądź też art. 86 § 1 k.c. na co wskazuje treść złożonego przez pozwanego oświadczenia w decyzji z dnia 30 marca 2018 roku. W przedmiotowej sprawie brak bowiem było podstaw do zastosowania powyższych przepisów, co Sąd I instancji obszernie wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazując, iż stanowisko pozwanego oparte na twierdzeniu o uchyleniu się częściowym od oświadczenia woli było bezskuteczne z tej przyczyny, że za niedopuszczalne uznał uchylenie się od części skutków prawnych oświadczenia woli. Z treści oświadczenia pozwanego, którego treść nie

jest sporna, wynika w sposób nie budzący wątpliwości, iż pozwany złożył oświadczenie o uchylenie się od skutków prawnych wprowadzonej do umowy klauzuli dotyczącej tylko stałej sumy ubezpieczenia w trybie art. 84. i art. 88 Kodeksu Cywilnego, a nie od zawarcia całej umowy AC. Takie oświadczenie pozwanego także zdaniem Sądu Okręgowego nie może prowadzić do nieważności wybranych przez pozwanego postanowień umownych polisy (...) nr (...) – jest bezskuteczne.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2003 roku wydanego w sprawie V CK 477/02 (Lex nr 175975), przywołanego zresztą przez Sąd I instancji, powyższa kwestia została rozstrzygnięta w sposób nie budzący wątpliwości. Przepis art. 84 k.c. (a także art. 86 k.c. dotyczący podstępu stanowiącego kwalifikowaną formę błędu) daje działającemu pod wpływem błędu dwie możliwości - może uchylić się od skutków swego oświadczenia w całości albo zaniechać tego, doprowadzając do konwalidacji czynności. Błąd jest wadą oświadczenia woli powodującą względną nieważność czynności prawnej, czyli jej wzruszalność; możliwość uchylenia się od skutków wadliwego oświadczenia woli jest prawem podmiotowym kształtującym. Uprawniony może skorzystać z tego prawa i doprowadzić do nieważności umowy jako całości, nie może natomiast uchylić się jedynie od niektórych postanowień umowy z zamiarem pozostawienia w mocy pozostałych. Działający pod wpływem błędu nie może skutecznie dążyć do doprowadzenia przez takie oświadczenie do obowiązywania czynności prawnej takiej treści, jakiej życzyłby sobie, gdyby błędu nie popełnił.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie skorzystał ze wskazanej w w/w przepisach możliwości – nie złożył oświadczenia o uchyleniu się od zawarcia z powodem umowy AC, co oznacza, iż przedmiotowa umowa nadal wiąże strony w całości – także w zakresie klauzuli stałej sumy ubezpieczenia. Sąd I instancji przy rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy nie naruszył więc podniesionych przez skarżącego w/w przepisów.

Mając na względzie powyższe jest oczywiste, iż Sąd I instancji nie naruszył również przepisów art. 805 k.c. gdyż pozwany jako ubezpieczyciel był zobowiązany przy spełnieniu świadczenia ubezpieczeniowego do uwzględnienia wskazanej w umowie stałej sumy ubezpieczenia określonej na kwotę 196 787 zł brutto, czy też art. 6 k.c., który przecież reguluje kwestię problematyki ciężaru dowodowego w postępowaniu cywilnym, a nie sposobu i skuteczności wykazywania dowodzonych okoliczności, czy też przyporządkowania określonego stanu faktycznego pod przepisy prawa materialnego do czego zmierza skarżący wskazując na skuteczność złożonego w dniu 30 marca 2018 roku oświadczenia o uchylenie się od skutków prawnych klauzuli stałej sumy ubezpieczenia.

Trudno też znaleźć logiczne wytłumaczenie do zastosowania w podnoszonych okolicznościach przepisu art. 354 § 2 k.c., który reguluje wykonywanie zobowiązań, podczas gdy skarżący wskazuje na jego naruszenie w zakresie okoliczności związanych z zawarciem umowy.

Za niezasadny należy również uznać zarzut naruszenia art. 815 § 3 k.c. przewidującego sankcje w przypadku naruszenia powinności deklaracji i notyfikacji ryzyka. Oprócz bowiem naruszenia powinności deklaracji i notyfikacji ryzyka przesłanką zastosowania sankcji jest ustalenie związku przyczynowego pomiędzy okolicznościami ujawnionymi we wniosku ubezpieczeniowym lub w innych dokumentach, w stosunku do których naruszono którąś z wymienionych powinności, a skutkami, za które potencjalnie odpowiadałby ubezpieczyciel. Interpretacja użytego przez ustawodawcę w art. 815 § 3 zdanie pierwsze wyrażenia „za skutki okoliczności” prowadzi do wniosku, że chodzi zarówno o skutek w postaci zajścia wypadku ubezpieczeniowego, jak i o jego konsekwencje w postaci rozmiaru doznanej przez poszkodowanego szkody (D. Maśniak [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, Warszawa 2022, art. 815). W przedmiotowej zaś sprawie okoliczności związane z ustaleniem wartości pojazdu w chwili zawierania umowy, ustalenie stałej sumy ubezpieczenia w kwocie zawyżonej w żaden sposób nie pozostają w związku przyczynowym z zaistniałą w dniu 27 stycznia 2018 roku szkodą.

W przedmiotowej sprawie nie doszło również do naruszenia przepisów art. 65 § 2 k.c. w zw. z § 2 pkt 28 i pkt 38 Rozdział I OWU, czy też art. 385 § 2 k.c. w zw. § 6 ust. 1 OWU AC Rozdział II i w zw. z § 1 ust. 2 klauzuli 02 OWU AC. Sąd Okręgowy w pełni w tym zakresie podziela stanowisko Sądu I instancji, iż treść przywołanych w tych zarzutach postanowień umownych nie pozwala na zmianę warunków umownych w zakresie ustalonej w umowie

stałej sumy ubezpieczenia i w tym zakresie nie będzie ponownie przytaczał argumentacji wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z którą w pełni się zgadza. Należy nadto zauważyć, iż wskazany w § 6 OWU sposób ustalenia wysokości sumy ubezpieczenia reguluje kwestię jej ustalania przy zawieraniu umowy, a nie na etapie wykonywania umowy z tej prostej przyczyny, iż w przypadku stałej sumy ubezpieczenia – gwarantowanej – tak ustalona kwota utrzymuje się przez cały okres ochrony i to od niej oblicza się odszkodowanie. Jeśli więc na skutek błędu czy też podstępny pozwany ustalił sumę ubezpieczenia w kwocie wyższej niż wynika to z postanowień OWU, to winien w tym zakresie skorzystać z możliwości złożenia oświadczenia o uchylenie się od skutków zawarcia takiej umowy, z czego w przedmiotowej sprawie nie skorzystał. Rację ma przy tym Sąd I instancji, iż w przypadku jakichkolwiek wątpliwości odnośnie zapisów umownych ustalających gwarantowaną sumą ubezpieczenia winno się dokonać interpretacji tych postanowień umownych na podstawie art. 385 § 2 k.c. na korzyść konsumenta. W przedmiotowej sprawie jednak trudno się ich doszukać – żadne z postanowień OWU nie pozwala na zmianę treści umowy w zakresie stałej sumy ubezpieczenia już po zawarciu umowy – tym bardziej, iż od jej wysokości jest wyliczana składka ubezpieczeniowa, które zmiany wysokości również nie przewidują postanowienia OWU.

W przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 5 k.c. – nie jest bowiem nadużyciem prawa żądanie przez ubezpieczonego, aby zakład ubezpieczeń przestrzegał postanowień umownych zawartej umowy AC w całości, w tym i w zakresie stałej sumy ubezpieczenia. Wbrew przedstawianemu przez skarżącego stanowisku należy także zauważyć, iż pozwany jako profesjonalista przy zawieraniu umowy miał możliwość weryfikacji wyposażenia dodatkowego ubezpieczonego pojazdu, które przecież było odnotowane przez występującego w jego imieniu agenta, mógł też dokonać oględzin ubezpieczonego pojazdu, który został agentowi udostępniony, tym bardziej, iż składka została wyliczona w wysokości 32 151 zł, czy też ustalenia w bazie (...) szkodowości pojazdu, tymczasem ze stanowiska zawartego przez skarżącego w apelacji wynika, iż pozwany do tej pory nie wie, czy wcześniejsza szkodowość pojazdu była w chwili zawarcia przedmiotowej umowy była już odnotowana w systemie (...). Z tych też względów powoływanie się przez pozwanego na art. 5 k.c. należy uznać za bezpodstawne.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 385 k.p.c., apelacja pozwanego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu i zasądził od przegrywającego spór skarżącego na rzecz powoda kwotę 2 700 zł. Na kwotę tą złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika powoda, ustalone stosownie do § 2 pkt 6) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800).